TARSOLY

A Háló lapja 2026. augusztus

„Sose kételkedjünk abban, hogy gondolkodó, elkötelezett emberek kicsiny csoportjai meg tudják változtatni a világot. Valójában csak ők tudják megváltoztatni.” (Margaret Mead)

2026 Márton Áron-emlékév

Tartalomjegyzék

Értékrendekre épülő oktatás a Munkácsi Szent István Líceumban.....3
Bogozó-találkozó Kárpátalján!.....5
Nem lesz béke a világban, amíg magunkban békét nem teremtünk.....6
Egyszer volt, hol nem volt a magyar népmese! 4. rész.....9
Érezzem: ma is tettem egy lépést afelé, hogy jobb emberré váljak.....12
Ha közösség, az nekem a Háló.....15
Üdvözlet Mikszáth és Madách földjéről.....16
Gondolatok a múltból.....18

Első borítóképen
Márton Áron szobor, Kontur András szobrászművész alkotása
Márton Áron tér, Budapest
(fotó Margitfalvy György)
A szobor körüli zöldfelületet a Farkasvölgyi Baráti Kör gondozza

Hátsó borítóképen
Márton Áron szobor, Szervátius Tibor szobrászművész alkotása
Csíkszentdomonkos, Márton Áron múzeum bejárata
(fotó Margitfalvy György)

Támogató: Magyar Katolikus Püspöki Konferencia

Kitekintő

Értékrendekre épülő oktatás a Munkácsi Szent István Líceumban

Amikor legutóbb május 8-10-én Kárpátalján jártam, megismerkedhettem Mihalovics Attilával, aki a Munkácsi Római Katolikus Líceum vezetője. Jelenleg Kárpátalján összesen 6 magyar líceum működik, Péterfalván, Nagydobronyban, Nagyberegen és Técsőn református Líceumok, Munkácson a Szent István Római Katolikus Líceum, végül a Háló által az eddig legjobban ismert a Karácsfalvai Sztojka Sándor Görögkatolikus Líceum. A legjobban ismert, hiszen a régi hálósok láthatták még romjaiban az épületet, amikor a görögkatolikusok visszakapták, nyomon követhettük az építkezést, és azóta többször volt már otthona Háló-találkozóknak is.

A többi líceum eddig valahogy kimaradt a Háló életéből, de reméljük, hogy ezzel a kapcsolatfelvétellel élővé tehetjük majd kapcsolatainkat a Munkácsi Líceummal is. Aztán következhetnek a többiek is.

Ismerkedjünk meg Attila segítségével a Munkácsi Szent István Líceummal!

Szeibert András előszava

* * *

A Munkácsi Szent István Líceum Informatika és Idegen Nyelv Szakiránnyal egy katolikus oktatási intézmény, amelynek alapvető küldetése, hogy a magas szintű tudás átadása mellett a diákok szellemi, erkölcsi és lelki fejlődését is támogassa. Líceumunk nem csupán iskola, hanem egy értékalapú nevelő közösség is, amely a keresztény értékrend közvetítésére, valamint a magyar nemzeti identitás megőrzésére és megerősítésére törekszik.

Célunk, hogy tanulóink az itt szerzett hitbeli és erkölcsi értékeket továbbvigyék családjaikba és közösségeikbe, ezáltal hozzájárulva a kárpátaljai magyar közösség lelki és szellemi megerősödéséhez. Az oktatás magyar nyelven folyik, biztosítva a tanulók anyanyelvi fejlődését és kulturális értékeik megőrzését.

Az intézmény pedagógiai munkája a katolikus nevelés alapelveire épül, különös hangsúlyt fektetve az emberi méltóság tiszteletére, a

felelősségvállalásra, valamint a közösségi kapcsolatok fejlesztésére. A nevelési folyamatot rendszeres lelki programok – lelkigyakorlatok, közös imádságok és szentmisék – mellett közösségi események, kirándulások és tematikus hetek is gazdagítják. Az iskolai életet kulturális rendezvények és sportprogramok teszik sokszínűvé, hozzájárulva ahhoz, hogy a diákok itt töltött évei tartalmasak és emlékezetesek legyenek.

Az oktatást elhivatott pedagógusok végzik, akik magas szakmai színvonalon biztosítják a tudás átadását és a nevelési célok megvalósítását. Intézményünk kiemelt területe az informatika, valamint az idegen nyelvek oktatása (angol és német), amelyeket korszerű számítógépterem és stabil internetkapcsolat támogat.

A líceum felekezeti hovatartozástól függetlenül fogadja a diákokat, akik Kárpátalja különböző településeiről érkeznek. Korszerű kollégiumunk az iskola közelében, a város központjában található, ahol tanulóink biztonságos és támogató közösségi környezetben élhetnek és tanulhatnak.

Az intézményben a tanulmányi időszak 4 vagy 2 év, attól függően, hogy a tanulók a 7. vagy a 9. osztály elvégzése után csatlakoznak hozzánk.

Bízunk abban, hogy intézményünket a jövőben is sokan választják, annak ellenére, hogy a háború és a Kárpátalját érő támadások miatt sok

szülő úgy dönt, hogy gyermekét külföldre küldi tanulni. Mi továbbra is elkötelezetten dolgozunk azért, hogy biztonságos, támogató és értékalapú környezetet biztosítsunk diákjaink számára itthon, Kárpátalján.

Mihalovics Attila, a munkácsi líceum vezetője

Hálónk tája

Bogozó-találkozó Kárpátalján!

Május 9-én a kárpátaljai hálós bogozók találkozóra gyűltek össze. A megújult bogozói csapatnak ez volt az első találkozója. Szeretnék néhány szót ejteni erről az eseményről és arról, hogy mit jelent számomra a hálós lét, miért tartom fontosnak ezeket a bogozói találkozókat!

A Hálóval már igen régen megismerkedtem, bár akkor még megboldogult férjem, Ferku Sándor volt az aktívabb tag. Már akkor is láttam, éreztem, hogy ez a közösség mennyire más, mint bármely másik, amelyet ismertem! Amikor a gyerekekkel néha el tudtunk menni egy-egy rendezvényre, éreztem, hogy milyen szeretettel, mosollyal fogadnak minket még azok is, akikkel először találkoztunk. Az is nagyon tetszett, hogy az egész közösség mozgatórugója az Úr Jézus! A férjem halála után volt egy kis szünet, aztán a háború kitörése után újra bekapcsolódtam a

Háló életébe! Hála a Jóistennek tavaly sikerült elmenni a családom néhány tagjával a nyári táborba is! Nagyon nagy élmény volt mindannyiunknak! Igyekeztem minden hálós rendezvényen jelen lenni és éreztem, hogy nagyon nagy örömmel segítenék bármiben, amiben tudok!

Idén megkérdezték, hogy nem szeretnék-e a bogozói csapathoz tartozni? Számomra ez hatalmas öröm és megtiszteltetés volt, mert tudtam, hogy a Háló működése a bogozóknak nevezett önkénteseken múlik! Persze emiatt felelősség is, mert nagyon szeretnék jó bogozó lenni, de hiszem azt, hogy ha szívvel-lélekkel, legjobb tudásom szerint csinálom, akkor minden rendben lesz!

Nagy lelkesedéssel és örömmel mentünk a bogozói találkozóra. Olyan nagy öröm volt találkozni a többiekkel! Azok az ölelések, mosolygós arcok már felüdítik a lelkemet, nagy lökést adnak a további feladatokhoz! Nagyon jó volt egy kicsit mélyebben bepillantani a Háló életébe, az egész nap olyan hamar elrepült. A kiscsoportos beszélgetések, a játékok, a műhelymunkák mind élvezetesek voltak, de ugyanakkor megtanítottak, hogy hogyan kell csapatban dolgozni a legjobb tudásunk szerint! Ezek a bogozói napok úgy érzem, nagyon kellenek ahhoz, hogy a Hálóban vállalt feladataimat jobban el tudjam látni. Ismereteket, kapcsolatokat, képességeket adnak ahhoz, hogy utána még örömtelibb és sikeresebb lehessek, és lehessünk együtt mindnyájan! Csodás nap volt, nagyszerű emberekkel, hálásan köszönöm, hogy a részese lehettem!

Ferku Viktória, Kárpátalja

Egy-köz-ház

Nem lesz béke a világban, amíg magunkban békét nem teremtünk

„Ó, béke! Béke!
Legyen béke már!
Legyen vége már!”
(Babits Mihály: Húsvét előtt)

Először saját sebeinket kell gyógyítanunk, ha a világ sebeit akarjuk gyógyítani, a szekértáborok lebontására és nem elpusztítására kell

törekednünk, alázatra, nagylelkűségre van szükségünk, nem szabad félnünk attól, hogy a másik embernek is igaza lehet, túl kell lépnünk a történelmi sérelmeken, változtatnunk kell nyelvezetünkön, szavainkon, és mindezt át kell adnunk gyermekeinknek is, ha azt akarjuk, hogy végre szűkebb és tágabb környezetünkben is beköszöntsön a béke. Ezek a legfontosabb üzenetei a Charta XXI Megbékélési Mozgalom legutóbbi, az EWTN katolikus televízió által egyenesben közvetített, május 14-i vitaestjének, amely a mozgalom honlapján, (https://chartaxxi.eu/), Facebook-oldalán és a YouTube-on is visszanézhető.

Van-e a békénél fontosabb ügy mai világunkban, családjainkban, társadalmunkban, a nemzetek között? Mintha nem tanulnánk a múltból: a viszály, ellenségeskedés, megtorlás, bosszú újra meg újra felülkerekedik a kiengesztelődésen, megbocsátáson, kéznyújtáson, még a magukat keresztténynek vallók körében is. Sorra jönnek az isteni figyelmeztetések, de nem akarjuk észrevenni, meghallani őket. XIV. Leó pápa buzdításaiban, Úrangyala-imádságaiban, felhívásaiban vissza-visszatérően békére hív fel: legutóbb május 30-ára hirdetett közös imaestet a békéért, amelyhez szerte a világon, köztük Magyarországon is sokan csatlakoztak.

Dr. Beran Ferenc Óbuda-Újlak plébánosa, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem tanára, eszmefuttatásában hangsúlyozta: saját sebeink gyógyítása azzal kezdődik, hogy megpróbálunk a saját érdekeinktől, látásmódunktól eltávolodni, a másik ember szemével nézni önmagunkra, őt pedig Isten szemével nézni és szeretni. Ha valakivel ellentétben vagyunk, magunkkal sem élünk békében. Nem vagyunk keresztények, mert a keresztény ember szeretetben él, nem békétlenségben. Próbáljuk a vitákban nem legyőzni, hanem meggyőzni őt, ami csak szeretettel, könyörületességgel, irgalommal (misericordia) lehetséges.

Az együttérző, jézusi szeretet útját kell járnunk a családon, kisebb-nagyobb közösségeken, nemzeteken belül is. El kell szakadnunk saját látásmódunktól, érdekeinktől, és meg kell próbálnunk a felebarátunk fejével gondolkodni, kicsit Isten szemével nézni őt. Ne használjunk olyan szavakat, kifejezéseket, amelyekkel megbántjuk, megsértjük őt! Nagyon hasznos eszköz a 10 másodperces szabály: mielőtt posztolunk valamit a közösségi platformon, legalább ennyit várjunk. Ne zsigerből, hanem megfontoltan fogalmazzunk. Ez belső küzdelemmel jár, de nincs más út a béketeremtésre. És továbbra is éljünk az ima, engesztelés és böjt rendkívül hasznos gyakorlataival.

„Az elméket nem fegyverek, hanem szeretet és nagylelkűség győzi meg” – idézte Surján László, a Charta XXI tiszteletbeli elnöke Spinoza Etikáját. A másik szekértábor elpusztítása nem járható út: a közösségi médiában eluralkodó „trollkodás”, káosz jön helyette. Kritika nélkül nem működnek a rendszerek, de rossz kritika helyett alázatra, visszafogottságra van szükség. Keresztényként az ellenségszeretet erényét kell gyakorolnunk, ami nehéz, de nincs jobb nála. Ehhez „rádöbbenés” kell, amely mindig a csendben születik meg. Erre a csendre minden nap szükségünk van! A katolikusoknál ez a szentségimádás, a protestánsoknál az elcsöndesedés lehet.

A következő évek eldöntik, hogy tudunk-e a rossz beidegződéseinken változtatni – mondta Kotolácsi Mikóczy Ilona, a Charta XXI elnöke. A nagymegyeri származású, Magyarországon élő nagycsaládos elnök asszony szerint az együtt élő nemzetek közötti viszonyban túl kell lépni a történelmi sérelmeken és fájdalmakon.

„A jövőre kell koncentrálni, azokra az ügyekre – például demográfia, energiakrízis, háború – amelyek többséget és kisebbséget egyaránt sújtanak, és amelyek megoldása összeköt bennünket” – mondta. Szlovákiában az utóbbi időben nagyon megosztja a többségi társadalmat és a magyar kisebbséget a máig megoldatlan Beneš-dekrétumok, ezen belül a „nevesítetlen”, egykor magyarok tulajdonát képező földek kárpótlás nélküli állami kisajátításának ügye, illetve a pozsonyi parlament által a közelmúltban elfogadott „szájzártörvény”, amely börtönnel bünteti a dekrétumok nyilvános bírálatát. A szlovák többség azonban nem hallatja hangját ezekben az ügyekben a közösségi médiában sem. Nagyon fontos lenne, hogy „magyar kártyával” ne lehessen többé választást nyerni sem Szlovákiában, sem Romániában – tette hozzá.

Az evangélium eligazít ezekben a kérdésekben is. Idézzük fel Jézus búcsúbeszédének ezt a részét: „Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja” (Jn14,27). Szent Pál apostol a Galatákhoz írt levelében (5,22) pedig a Lélek gyümölcseit sorolva a harmadik helyre teszi a békességet. Fontoljuk meg szavait!

T. Kovács Péter

Tarisznya

Egyszer volt, hol nem volt a magyar népmese! 4. rész

Az előző részekben szó volt arról, miért is fontosak a magyar népmesék, hogyan illeszkednek a magyar kultúrába, örökségbe, és hogy választ adnak lételemi kérdésekre. Beszéltünk arról, hogy mikről szólnak, milyen igazságokat tárnak föl, miért kellenek a csodás elemek, miért tudjuk ezeket átélni, miért szólnak rólunk, végső soron miért segítenek bennünket. Megtudhattuk azt is, miként, milyen síkokon tudnak mintát adni fejlődésünkhöz, a mindenségben való eligazodáshoz. A 3. részben beszéltünk a jelképekről, használatukról, értelmezésük korlátairól, személyes jellegükről. És hogy ne csak általánosságoknál maradjunk, elkezdtük felfedni néhány jelkép lehetséges értelmezését, mint például az öreg király, fiatal lány, sárkány és ezeknek az 4 őselemhez való viszonya.

Ebben a fejezetben a jelképértelmezéseket folytatjuk tovább.

A nevek a népmeséinkben

A népmesék többek között abban különböznek például a mondáktól, legendáktól, balladáktól, hogy a szereplőknek nincs nevük, hanem “csak” szerepük, feladataik, foglalkozásuk, jellemük, jellegzetességeik, újmagyarul karakterük van. Ez alól 2 kivétel van: a János és az Ilona. De mint kiderül hamarosan, ezek is szerepek a nevek alatt.

A János, Jancsi nevek felfejtését, mint a magyar nyelvben minden szó esetében, a gyök, a legelöl álló gyök vizsgálatával kell a felfejtést kezdeni. A JAN gyök jelent napot, fényt, tüzet, férfiasságot. Ennek valamilyen szinten párja, főleg Keleten, a JIN, amely víz, árnyék, föld, nőiség jelképekkel rendelkezik. Népmeséink szintjén most számunkra a Nap az izgalmas elsősorban, mert amint az elfogadott meghatározásokban látjuk, ha János a főhős, akkor egy naphőssel van dolgunk, amely általában kötődik augusztushoz, az oroszlán jegyhez, meleghez, fényhez, az aranyhoz mint színhez és fémhez is.

Mit jelentenek a Jan ragozott alakjai?

Jan-os: olyan, mint a Jan

Jan-csi, Jan-kó: becézett, kicsinyítő alakok, amelyek a még nem felnőtt, talán néha kelekótya, semmittevő, mindenesetre felelősséget

még nem vállaló hősre vonatkoznak. A mesék gyakran váltanak is például Jancsiról Jánosra, ahogy azt Petőfi is megtette Kukorica Jancsiról János Vitézre, aki szintén egyértelműen naphős.

A Jan-ó: inkább idősebb emberre vonatkozik

Jan-i: szintén azt jelenti, hogy olyan, mint a Jan, onnan való, átvitt értelemben is megjelenik, például: ő aztán a bátor, ő a Jani.

A latin országokban (Don Juan) a korlátok nélküli férfi szimbóluma, erről szólnak a darabok is. De megjelent a színházi életben például a Janus-arcúság is, mint egyfajta torzult értelmezés.

Az Ilona név körül vannak viták, honnan is származhat, a hivatalos változat a görög Helena szóból származtatja, de hadd éljek egy másik lehetőséggel, amely a szerepének sokkal jobban megfelel, amely egy ős istenanyai szerep, az Isten női energiáinak megjelenítője, mert örök életet adó, az élet és halál vízének őrzője, stb. Tündér Ilona képe nagyon mélyen gyökeredzik ősi népmeséinkben, ezért nehéz elképzelni, hogy ezt mi görög közvetítéssel vettük volna át.

Továbbá adja magát az a feltételezés is, éppen a szerepéből fakadóan, hogy az Ilona az Élő-Anya szavakból módosult. Erősíti ezt a feltételezést, hogy a magyarok, amikor Istenről beszéltek, akkor az Egy, az Ős jelzők mellett az Élőt is használták. Nagyon is életszerű az Ős-Ten-Anyára az Élő-Anya kifejezés. Daczó Árpád ferences szerzetes a Csíksomlyó titka című könyvében hasonló eredményre jutott a Babba Mária, Szép Mária hagyomány kapcsán is, miszerint azért volt (és jelenlegi is) ez ilyen erős a magyaroknál, merthogy abban is Isten női oldalát látták.

Tovább erősítheti feltételezésünket az, hogy amikor valaki eljut Tündér Ilona országába, akkor az ott mindig egyfajta paradicsomi, mennyországi állapotot ír le. A mennyország uralkodója pedig értelemszerűen Isten.

Hamuban sült pogácsa

Miért küldenek a szülők, de különösen az elküldő édesanya hamuban sült pogácsát a főhőssel, amikor útjára indítják?

Ehhez vizsgáljuk meg, mire is van szükség a pogácsa készítéséhez: tűzre, amely az Isten férfi minőségét, vízre, amely a női minőségét, végül pedig lisztre, azaz búzaszemre, amely az életet, a világosságot jeleníti meg, és amely búzaszemben a régiek mindig Jézust, azaz a fiúistent látták.

A pogácsát az édesanya küldi, mintegy emlékeztetve küldetésére, és hogy őt a próbatételek teljesítésében a kapott lelki tartalmak, azok

felvillanó emléke támogassák. Mit visz magával a hős a pogácsa által? Tulajdonképpen Istent és saját magukat küldik jelképesen társnak az útra. Isten, az otthoniak szeretete, az otthon melege, ezek megtartó emléke kíséri a hőst. Maradandóbbat ennél nem lehet küldeni. Gondoljunk csak arra, hogy az iskolában az otthonról hozott tízórai mennyivel más akkor, ha azt az édesanya készítette el, és nem a büfében kellett megvásárolni. Nekem mindenesetre ez akkoriban, amikor alsós voltam, még biztos, hogy számított.

Táltos ló

A táltos paripával kapcsolatosan több megoldás is lehetséges, de ha azon a mezsgyén haladunk, hogy ő gyakran a saját lelkünk, akkor nem állunk túl messze a valóságtól. Miért lehet erre gondolni?

A táltos paripa tér- és idő ugrásokra képes. Tud az emberi testen kívül is működni. Tőlünk függetlenül is. Akinek Tűz elemet kell ennie, ami hevülést, szenvedélyt, energiát jelképez, de tudjuk, az Atyaistent is. Miután tehát jóllakattuk lelkünket Isten igéjével, akkor bátran hallgathatunk rá, ő, mint a saját lelkiismeretünk jó irányba visz majd bennünket.

A ló a népdalokban és a népmesékben egyértelműen férfi tulajdonságokat, energiákat jelképez. Zárójelben jegyezzük meg, hogy a lószerszámok is kötődhetnek női, avagy férfi tulajdonságokhoz. Például a nyereg, a kengyel női jellegzetességek hordozói, mivel inkább befogadó jellegűek, ellenben a kantár, a sarkantyú inkább férfi tulajdonságokat hordoznak. Mivel a ló a férfiasságnak egy jelképe, a főhősnek férfiúi egzisztenciája, belső lényegi része. Ezt a belső érzéki energiát lehetne rosszra is használni, de azzal, hogy főhősünk megnyergeli a lovat, azt szimbolizálja a mese, hogy urai lehetünk belső ösztöneinknek, és azokat lélekkel itathatjuk át, tulajdonképpen lélekkel is kell átitatni. Sőt ez is a jellemfejlődés egyik szintje, hogy nem elnyomva, hanem éppen kihasználva az abban lévő energiákat, úgy, hogy azok segítsenek, de ne azok hatalmasodjanak el rajtunk, például ilyen-olyan függőségeket okozva.

Ha a ló ötlábú, akkor mindenképpen a férfiasságra utaló szimbólum. Az ötödik lábát is csak a tűz evése után használhatja, tehát ha a lelkünk az istenivel táplálkozott, azaz, ha már jók, és felkészültek vagyunk lélekben.

Az isteni, egyesítő jelképek közül az egyik maga az életfa, az égig érő fa. A fa strukturális jelkép. Az ötlábú ló is ilyen, más mesékben

esetleg ő a bölcs, jó tanácsokkal segítő öregember. Varázs ló, azaz varázsló, főhősünk mestere, segítője.

Az alkímiában az ötödik elem, ami a 4 elem belső lényege, a kvintesszenciája. Ennek segítségével szerették volna a dolgokat arannyá változtatni. Az arannyal pedig visszajutottunk a Naphoz, az istenihez, a tűzhöz. A magyar hagyományban is van egy 5. elem, ami a szer-elem. Erről itt most nem beszélünk részletesen.

Az 5 egyébként is a teljesség egyik száma, nemcsak az elemek miatt, de az 5 ujjunk miatt, vagy az 5 érzékszerv és az 5 cselekvőképesség miatt is.

Vannak mesék, amikor nem 5, hanem 6 lábú a táltosló. Az 5 lábú lovaknál a mese azt akarja kifejezni, amint láttuk is fentebb, hogy a főhősnek a férfiúi erényeit kell erősítenie, saját fejlődésében érett férfivá kell válnia, vagy férfiaktól kell tanácsot, segítséget kérnie. Viszont amikor 6 lábú a táltosparipa, akkor a hősnek női segítségre van szüksége, vagy legalábbis arra is, ekkor a női energiákból van neki kevesebb. A 2 további láb egyik értelmezési lehetősége, hogy azok Isten női és férfi tulajdonságait jelenítik meg, ellentétben az 5 lábú lóval, ahol ez szinte kizárólag a férfi tulajdonságokra utal.

Itt a vége (a népmese sorozat negyedik részének), fuss el véle!

Szeibert András

Kopogtató

Érezzem: ma is tettem egy lépést afelé, hogy jobb emberré váljak

Molnár Melinda (Kárpátalja) mesél életéről, hivatásáról

Az alábbiakban egy olyan emberről tudhatunk meg többet, aki nem a leghangosabb, de a körülötte lévők mégis őt hallják meg, aki általában keveset beszél magáról, finoman szólva sem az öndicséret a legjellemzőbb rá, de mindenki, aki kapcsolatba kerül vele, a legmagasabb fokon mesél arról, milyen értékes minden, amit Melinda csinál. A cikkből nem derül ki, de nagyon jellemző rá, hogy minden területen, ahol feladatot vállal, egy kicsi, de

elkötelezett, jókedvű, segítőkész, vele egy hullámhosszon mozgó csapat veszi körül.

Különösen értékes Melinda ilyen formájú bemutatkozása a Tarsolyon keresztül a Háló szélesebb körei számára. A Hálóban végzett munkám egyik legsikeresebb lépése volt, hogy Melinda a Háló munkatársa lett, és csak remélni tudom, hogy még sokáig bírja erővel ezt a sokféle terhelést! Ehhez kívánunk neki sok erőt, lelkesedést, hitet!

Sz. A.

* * *

Édesanyám a termelőszövetkezetben dolgozott, édesapám pedig raktáros volt. Nem volt könnyű életük, hiszen szinte mindig munkában voltak. Emlékszem, hogy édesanyám gyakran csak késő este, néha éjfél körül ért haza a dohánysimítóból. Gyermekként sokszor álltam könnyes szemmel az ajtó ablakánál, és vártam, mikor pillanthatom meg végre hazafelé jövet.

Mindezek ellenére nagyon szép gyermekkorom volt. Egy kis utcában nőttem fel, ahol a szomszéd gyerekekkel önfeledten játszottunk, és számtalan szép emléket szereztünk együtt. Szüleim számára fontos volt, hogy hitben nevelkedjem. Bár abban az időben, az akkori rendszerben a vallásos élet gyakorlása nem volt igazán támogatott, ők mégis ragaszkodtak ahhoz, hogy megismerjem és megéljem a hit értékeit. Ez a lelki örökség máig elkísér, és hálás vagyok érte.

Tanulmányaimat a tiszaújhelyi általános iskolában kezdtem. Édesanyám ukrán tannyelvű iskolába íratott be, mivel falunkban nem működött magyar nyelvű iskola. Úgy gondolta, fontos, hogy megtanuljam az ukrán nyelvet, hiszen neki erre nem adatott lehetőség. Gyermekkorában gyakran kellett dolgoznia az iskola helyett, mivel a négy testvér közül egyedüliként, édesapa nélkül nevelkedett.

Már az alsó tagozatban kitűnő tanuló voltam, és sokak meglepetésére az ukrán nyelv lett a kedvenc tantárgyam. Később a német nyelvet is nagyon megszerettem. Már gyermekkoromban éreztem, hogy a hivatásom a gyerekekhez kötődik: óvónő szerettem volna lenni. Az élet azonban más utat szánt nekem.

Mindig örömmel foglalkoztam a gyerekekkel, otthon kézműves foglalkozásokat szerveztem számukra, és karácsonykor egy betlehemes előadással a polgármester házába is ellátogattunk. Ő ekkor figyelt fel arra, milyen lelkesedéssel és szeretettel dolgozom a gyermekekkel, és felkért, hogy vigyek életet a faluban évek óta üresen álló könyvtárba. Így

lettem könyvtáros, és 2006 óta a könyvtár a közösségi élet egyik meghatározó helyszínévé vált.

Négy évvel ezelőtt újabb lehetőség talált meg: a szomszéd község Sztojka Sándor görögkatolikus líceumában nevelőtanárként kezdtem dolgozni, és osztályfőnöki feladatokat is kaptam. Azóta számos szép élménnyel gazdagodtam, és nemrég elballagott a 11. osztályom is. Az élet valóban sok meglepetést tartogatott számomra. Bár nem lettem óvónő, végül mégis pedagógusi pályára kerültem, és ma már szeretettel és elhivatottsággal élek a tanári hivatásnak.

Munkám mellett a faluban hittanórákat is tartok, ami különösen közel áll a szívemhez. Hálás vagyok azért, hogy egész életem során olyan feladatokat kaptam, amelyekben a gyermekek nevelése, támogatása és közösségük építése állhatott a középpontban.

A Hálóhoz még 1995-ben csatlakoztam. Akkor még szinte gyerekek voltunk, amikor Orosz István atya, aki akkor Tiszaújhely görögkatolikus papja volt, elvitt bennünket egy Háló-találkozóra. Mondhatni, ő „hálózott be" minket, akkori hittanosait. Ez az élmény egész életünkre kihatott, hiszen közülünk többen is megmaradtunk a Háló közösségében.

Nálam volt egy kisebb kihagyás: egy időszakban nem hálósként, hanem kézművesként vettem részt a Háló rendezvényein. Öt évvel ezelőtt Gorondi Attila keresett meg azzal, hogy Szeibert András szeretne beszélni velem egy lehetőségről: vállalnám-e a Kárpátaljai Háló Egyesület irodavezetői feladatait. A felkérés váratlanul ért, ugyanakkor megtisztelő volt. Ahogy végiggondoltam az addigi utamat, rájöttem, hogy a közösségi munka mindig is fontos része maradt az életemnek. Így örömmel mondtam igent, és azóta is azon dolgozom, hogy a közösség építésével, a kapcsolatok erősítésével és a programok szervezésével hozzájáruljak a Háló küldetésének megvalósításához.

„Mik a vágyaim? Talán ma már nem a nagy álmok vagy a távoli célok foglalkoztatnak a leginkább, hanem az, hogy minden este úgy hajtsam álomra a fejem, hogy érezzem: ma is tettem egy lépést afelé, hogy jobb emberré váljak. Szeretném, ha minden reggel új lehetőséget jelentene arra, hogy valami értékeset adhassak a körülöttem élőknek, legyen az egy jó szó, egy segítő kéz vagy egyszerűen a figyelmem és a szeretetem.

Mindig is különösen közel álltak hozzám az állatok. Fájó szívvel néztem a sorsukra hagyott, kidobott cicákat és kutyákat, és gyakran éreztem, bárcsak segíthetnék rajtuk. Talán egyszer valóra válik egy régi

álmom: egy csendes tanyán élni, ahol otthont és biztonságot nyújthatok azoknak az állatoknak, amelyekről mások lemondtak. Egy helyen, ahol szeretet, gondoskodás és új esély vár minden négylábú lakóra.”

Mindennapjaim a szolgálat, a közösségépítés és a gyermekek támogatása köré szerveződnek. Reggelente a könyvtárban végzem a munkámat, majd délután kerékpárral a szomszéd faluba, a líceumba indulok. Ott másnap reggelig a gyermekek rendelkezésére állok, segítem őket tanulmányaikban, meghallgatom gondjaikat, és igyekszem jelenlétemmel biztonságot, támogatást nyújtani számukra. A reggelt ismét kerékpáron kezdem, hazatérek, majd folytatom a könyvtári teendőket. Napjaimat emellett kézműves foglalkozások, hittanórák és számos egyéb közösségi program gazdagítja, amelyek mind hozzájárulnak ahhoz, hogy a rám bízott gyermekek, felnőttek számára értékes, tartalmas és örömteli közösségi élményeket teremthessünk.

Molnár Melinda

Reménységeink

Ha közösség, az nekem a Háló

A Háló közösségéhez 2023-ban csatlakoztam, amikor először voltam egy Szegeden rendezett találkozón. Majd 2024 nyarán volt lehetőségem először táborozni és megismerni a Háló közösségét.

Amit az első pillanattól éreztem az a „hazajöttem” érzés volt, pedig a valódi otthonomtól elég messze volt a helyszín. Ezt az érzést a táborban jelen lévő emberekből kiáradó feltétel nélküli szeretet váltotta ki belőlem. Nem is ismertek, de máris hatalmas öleléssel, vidámsággal és vendégszeretettel fogadtak. A Háló számomra az a közösség, ahol nem kell kivívni az emberek szeretetét, mert az első pillanattól szeretve érzem magam.

A nyári Háló-táborban ezeken felül azt tapasztaltam: amellett, hogy egy hatalmas közösségi élmény, az ember a különböző lelki programok és előadások során lehetőséget kap arra, hogy Istent és önmagát is jobban megismerje. Egy ilyen tábor után mindig azt érzem, hogy „több” vagyok, mint ahogy a táborba érkeztem. Új erőre kapok az Isten-kapcsolatom építéséhez, a barátságaim ápolásához és önmagam mélyebb megismeréséhez.

Mindennapjaimban azt tapasztalom, hogy a közösségeknek óriási megtartó erejük van. Jó, ha van kikkel megosztanunk az örömünket, bánatunkat. A Háló közössége pont ez a közösség, ahol tudjuk tartani egymással a kapcsolatot, akár az év közbeni találkozókon még személyesen is. Egy olyan különleges érzést is tapasztalok minden évben, hogy azokkal a hálós barátaimmal, akikkel egy év után látjuk egymást újra, ugyanonnan tudjuk folytatni a beszélgetést, ugyanazzal a lelkesedéssel, ahol abbahagytuk. Amit még nagyon megható megtapasztalni ezen a közösségen belül, az az, hogy emlékeznek rád, és mindig lelkesen kérdeznek azokról a dolgokról, amelyekről meséltél, és azt gondoltad, úgysem jegyzi meg senki. De igen! A Háló egy olyan közösség, ahol figyelünk egymásra, ismerjük egymást, és mindig nagy figyelemmel fordulunk egymás iránt.

Különösen nagy élmény volt számomra az a 2024-es Háló-táborban, hogy az Istentől kapott talentumaimmal örömet szerezhettem másoknak. A közösség tudja, hogy mennyire szeretek népdalokat énekelni és népi táncot járni is. Külön megtiszteltetés volt, hogy többször is felkértek, hogy énekeljek, sőt a záróesten tarthattam egy táncházat is. Megható volt látni, ahogy a tábor apraja-nagyja felállt táncolni, és együtt énekeltünk a végén.

Remélem, a Háló közössége tovább és tovább öröklődik, mindig jönnek majd új emberek, akik szintén meg tudják tapasztalni ezt a fantasztikus közösséget, ahol mindenki átélheti azt az érzést, hogy „hazajöttem”.

Jócsák Gréta

Életképek

Üdvözlet Mikszáth és Madách földjéről

Balassagyarmaton ismertem meg azt a mozgalmat, amely egy életre a tágabb családomat alkotja. Túl vagyunk egy országgyűlési választáson, túl számtalan értékes és mozgalmas pillanaton. Két kicsi autista gyermek mellett nincs sok lehetőség unatkozni, feladat pedig bőven akad velük.

Amikor megtudtuk a diagnózisukat, Zsani feleségemmel majdhogynem kardunkba dőltünk, azonban valami mégis azt súgta, hogy tovább kell menni a megkezdett közös úton, és amit a Hálóban

nagyon megtanultam: sosem vagyok egyedül, forduljon bármelyik irányba is a földgolyó.

Munkahelyem, vagy inkább szolgálóhelyem a magyar állami egészségügy. Adminisztrációs területen dolgozom, így akadt néhány percem beütni az internetes böngészőbe a Háló weboldalának címét. Kattintottam mindenfelé, és sok szép és tartalmas találkozás, esemény jött velem szembe.

Belegondoltam az egészbe, hogy ősszel lesz 20 éve, hogy a Háló család beköltözött a szívembe mindörökre.

Itt Nógrád vármegyében csendesen folyik az Ipoly folyó, olykor-olykor egy szirénázó mentő- vagy tűzoltóautó fényei és hanghatása töltik be a levegőt. Az emberek, munkatársak nagyon meg lettek osztva a közelmúltbeli választások során. Pezsgőt nem volt helyénvaló bontani, azonban amikor találkozom egy kedves ismerőssel, akkor nagyon örülök annak, hogy találkozunk, összemosolygunk és hálát adunk egymásért. Ezután minden megy tovább, csak a gyermekeink (Kincső és Réka) fejlődésén vesszük észre, hogy szalad az idő: olyan rég volt az Eger melletti Kárpát-medencei táborunk, és szinte karnyújtásnyira van a következő, amin ezúttal csak szívben és lélekben tudunk jelen lenni. Nézem gyakran a közösségi médiát, hogy kivel mi történik, persze nem mindenki tölt fel tartalmat, és azon tűnődöm, hogy miért nem hívom fel az illetőt. Aztán addig töprengek, hogy a munkaidő lejár, és vár a 2. műszak odahaza.

Hogy miért is írok nektek ide a Tarsolyba? Mert ez egy remek kommunikációs fórum, összeköti a múltat a jelennel, és reménykedem, hogy a jövővel. Nem kötelező, mégis kötelességemnek tekintem, hogy a kapott örökséget továbbadjam az utókornak. Találkozzanak egymással az emberek, legyenek nyitottak egymás irányába. Megéltünk már együtt egy Covidnak nevezett, egymástól eltávolító vírust, ennél rosszabb csak a személytelenség lehet.

A legjobb döntés az, hogyha kiszeretjük a másik emberből a jót, és ezzel legyőzhető bárminemű fizikailag képződő távolság.

Azokban az időkben, amikor a Pál Feri-s közösséget is erősítettem, megkaptam azt a jelzőt, hogy „hídember” vagyok.

Szeretnék élni ezzel a lehetőséggel a jelenkorban is.

Somodi Nándi

Visszanéző

Gondolatok a múltból

85 évvel ezelőtt írta Márai Sándor

Amikor az ember könyvet vesz a kezébe, meglepő és elgondolkodtató dolgokra bukkanhat. Kedvenc szerzőm a rendszerváltás után (végre!) Magyarországon is megismert kassai születésű Márai Sándor (1900-1989). Mélységes hazaszeretete, műveltsége és kiváló művei a legnagyobb magyar írók közé emelik. Néhány gondolatát szeretném idézni, megosztani Veled, kedves olvasó.

„A kétely, hogy az ember nem fejlődött eléggé emberré ahhoz, amit zsenije megalkotott e században, mind mélyebb és hevesebb gyanúval tölt el.”

„A világ nem eléggé érett ahhoz, amit az emberi szellem ilyen ijesztő és soha nem gyanított ütemben alkotott (…) A kétely, hogy e civilizációban a tömegek számára előbb-utóbb minden unalmas lesz, nem hagy nyugodni.”

„A civilizációban az emberek hülyék és puhák lesznek – mondja Alexis Carrel, s kezdek hinni neki. Úgy érti, ez a gépies kényelem megöli bennünk az élet élményének varázsos tartalmát.”

„A civilizáció (…) lassan kiszívja az életből mindazt, ami harc és ellenállás volt benne, mert az élmény mindig harc. Most már itt van a háború és itt van a béke, s e pillanatban a világ elmerülni látszik a háborúban. Mindig unalmas, mikor egy eleven, élettől és felelősségtől meleg kultúra kihűl és átmerevedik a civilizációba.”

„A világ sorsát az emberi lélek dönti el, s ez a lélek, az európai, e hetekben a legmélyebb válságát éli (…) országhatárok fölött áradt egyfajta különös, veszélyes és leküzdhetetlen nemzetköziség, egyenruhába öltöztette az európai embert (…), arra kényszerítette, hogy adja fel nemzeti élete sajátságait, öltözködjék, táncoljon, étkezzen, szórakozzon egy újfajta, félelmesen kényszerítő erejű „divat” parancsai szerint, váljék nemzetközivé.”

„Európa nemzeti atomokra bomlott, a szellemi, ízlésbeli térképen egyre nagyobb egységgé szürkült (…) mindannyian éreztük, hogy a legszentebb emberi értéket fenyegeti a veszély, azt, amiért és aminek

erejéből emberek vagyunk: a szellemet (...) Európa nem attól lesz egységes, ha megszüntetik a vámhatárokat, közös pénze lesz minden nemzetnek, s valamilyen nemzetek fölötti európai parlamentben döntenek majd a leánykereskedelem, a fegyverkezés, a kábítószer-csempészet és a jövedelmi adó kérdéseiről. Megjósolom, hogy soha nem lesz olyan kevéssé Európa, mint abban a pillanatban, mikor ez a mesterséges egység bekövetkezik e földrész lakóinak számára."

(Idézetek a Kassai Őrjárat és a Garrenek műve 4. kötetekből)

válogatta Széplaki Mária

1941. június 26. Kassa (fotó dr.M.S.)

1941. június 26-án délben bombatámadás érte az akkor Magyarországhoz tartozó Kassát. Máig nem tisztázott légitámadás volt, amely jelentős károkat okozott emberéletben és a város épületeiben. Az esemény szolgáltatott okot Magyarország Szovjetunióval szembeni hadba lépésére. A kassai bombázás a modern kori történelem egyik jelentős rejtélye, mivel a támadó repülőgépek típusát és hovatartozását a mai napig nem sikerült minden kétséget kizáróan megállapítani.

A fenti, eddig még soha, sehol nem publikált felvételt nagyapám készítette, aki maga is átélője volt a bombázásnak. A képen, a délelőtt még működő tejbolt előtt álló magányos néniről nem tudni miért van talpig feketében, még mindig előző nagy háborúban meghalt családtagját, vagy már a mai napon elhunyt szerettét gyászolja, netán ez csupán a mindennapi viselete.

M.Gy.

Kedves Olvasó,

Megtisztel azzal bennünket, ha kiadványunkat végig olvassa. A Tarsoly minden egyes száma betekintést nyújt a Háló közösség életébe. Ha egyetért a Háló szellemiségével és céljaival, kérem, támogassa egyesületünket:

HU25 10700206-44515407-51200002 Swift CIBHHUHB
Részletesebben itt tájékozódhat, ahol nem csak a forintos fizetési lehetőségeket is megtalálja:

https://www.halo.hu/index.php/adomany-szervezes/partfogo-pengoje

Mindenkinek értékes, közösségépítő tevékenységeket kívánunk!

Impresszum

Kiadja a **Háló Egyesület** (www.halo.hu)

A Tarsoly korábbi számai letölthetők: https://halo.hu/index.php/kiadvanyok

Főszerkesztő: **Széplaki Mária**

Szerkesztők: **Kómár Katalin, Szeibert András, T.Kovács Péter**

Olvasószerkesztő: **T.Kovács Péter** Tördelés: **Margitfalvy György**

Nyomda: Korrekt Nyomdaipari Kft., Budapest